

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/5/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5620010576
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Malatková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5620010576.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marcely Malatkej a sudkýň JUDr. Eriky Bebčákovej a Mgr. Anny Mihálikovej prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 18. mája 2022 odvolanie obžalovaných V. V. a V. H. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/115/2020 zo dňa 13. septembra 2021 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaných V. V. a V. H. z a m i e t a , lebo nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom, sp.zn. 2T/115/2020 zo dňa 13.9.2021 uznal obžalovaných V. V., nar. X.X.XXXX v R. V., trvale bytom S. XXXX/XX, R. V. a V. H., nar. XX.XX.XXXX v B. B., trvale bytom E. XXX/XX, A., okres W., vinnými z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

dňa 6.9.2020 približne o 17.20 hod. vstúpili hlavným vchodom do OD Tesco, na ul. Kamenné pole č. 4447/2 v Liptovskom Mikuláši, a keďže nemali nasadené na tvári ochranné rúška, tak ich službukonajúci pracovník SBS Q. A., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom A. XXX/XX, R. V., hneď za vstupnými dverami slušne oslovil, aby si rúška nasadili, na čo V. V. začal na Q. A. kričať, čo od nich chce, čo do nich vyskakuje, čo si o sebe myslí, že kto je a na záver mu povedal, že si ich idú kúpiť a následne od Q. A. odišli, pričom asi po 3 až 4 minútach sa s nasadenými rúškami k Q. A. vrátili a V. V. sa Q. A. začal hneď vyhrážať so slovami, že ho zabije, že si ho večer nájde a že si ho počká, V. H. mu taktiež niečo nezrozumiteľne povedal a následne ho jedenkrát udrel otvorenou dlaňou pravej ruky do ľavej časti tváre, v dôsledku čoho Q. A. ihneď zo svojho mobilného telefónu volal na linku 158, pričom obaja menovaní čakali na mieste, kým Q. A. dotelefonuje, pričom ako dovolal, tak mu V. H. najprv povedal, že ho podreže a následne gestom jednej ruky to predviedol na sebe a to tak, že so zovretou päšťou s vystretým palcom si prešiel popod svoj krk, potom mu znova zopakoval, že ho podreže a následne uvedené gesto rukou zopakoval na Q. A., kedy prešiel rukou popod jeho krk.

Za spáchanie tejto trestnej činnosti obžalovanému V. V. uložil podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) mesiacov a obžalovanému V. H. podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) mesiacov. Za splnenia zákonných podmienok podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obidvoch obžalovaných na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní podali odvolania obžalovaný V. V., a to tak proti výroku o vine, ako aj proti výroku o treste a obžalovaný V. H. proti výroku o treste.

Obžalovaný V. V. zahlásené odvolanie zdôvodnil prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo dňa 26.11.2021, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 26.11.2021, a to s poukazom na nasledovné:

Okresný súd svoje rozhodnutie o vine opiera predovšetkým o výpoveď poškodeného A. a kamerový záznam z incidentu, ktorý sa mal odohrať dňa 6.9.2020 v obchodnom dome Tesco v Liptovskom Mikuláši. S takto odôvodneným rozhodnutím okresného súdu sa nemožno stotožniť, pretože rozhodnutie o vine obžalovaného V. je v hrubom rozpore s dôkazmi, ktoré boli zabezpečené v prípravnom konaní a prehodnotené na hlavných pojednávaniach.

Obžalovaný V. V. spáchanie skutku tak, ako bola podaná obžaloba a ako bol uznaný za vinného popiera. Jediné čo nepopiera je, že na poškodeného A. reagoval zvýšeným hlasom, prečo na neho kričal, vytýkal mu, čo si o sebe myslí, pričom mu jasne na jeho výzvu odpovedal, že si idú ochranné rúško zakúpiť do lekárne nachádzajúcej sa v obchodnom dome Tesco. Výhražné slová zabitie obžalovaný V. neuviedol, ak sa niekto vyhrážal zabitím, bol to obžalovaný V. H..

Obžalovaný V. H. sa na hlavnom pojednávaní k spáchaniu skutku priznal a urobil vyhlásenie o vine, ktoré súd prijal. Obžalovaný V. H. v rámci výpovede na hlavnom pojednávaní jasne uviedol, že obžalovaný V. s tým nič nemá. Napätú situáciu zapríčinil poškodený A., ktorý sa postavil a skákal, provokoval a verbálne vykrikoval na oboch obžalovaných. Obžalovaný H. taktiež jednoznačne potvrdil, že obžalovaný V. na pracovníka SBS - poškodeného A. nepoužil žiadne výhražné slová, ani ho neudrel.

Súd pri hodnotení výpovede poškodeného A. v úvode uvádza, že poškodený A. vypovedal na hlavnom pojednávaní zhodne ako v prípravnom konaní, hoci v ďalšom odôvodnení sám súd dospel k záveru, že na základe porovnania výpovedí poškodeného v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní tieto výpovede nie sú zhodné.

Poškodený A. v prípravnom konaní jednoznačne uviedol, že v kritický deň si všimol, že cez hlavný vchod vošli M. V. a M. H.. Z ich správania bolo zrejmé, že sú pod vplyvom alkoholu. V. začal po ňom kričať, čo od nich chce, čo do nich vyskakuje, čo si o sebe myslí. Vtedy sa mu nijako nevyhrážali. Následne od neho odišli a išli si kúpiť rúška do lekárne. Na hlavnom pojednávaní svedok doplnil k opisu konania obžalovaného H., že najskôr mu ukázal, že ho podreže na svojom krku, a potom na jeho krku. Potom mu dal facku a svedok následne volal políciu. Obžalovaný V. do tohto incidentu fyzicky nezasahoval, jeho nevnímal a nevedel opísať presné slová, ktoré mu boli adresované. To slovo, že ho zabijú, padlo, ale nevedel uviesť, kto ho vyslovil. V minulosti pri výsluchu na polícii označil obžalovaného V., ktorý mu povedal, že ho zabije, ale počas tejto výpovede mal mať horúčky.

Na základe rozporov vo výpovedi poškodeného A., tento uviedol, že nepotvrdí, že mu obžalovaný V. povedal, že ho zabije, lebo si nie je istý. Na otázku súdu, či v tom čase mal obavu, keď mu bola adresovaná vyhrážka, uviedol, že zrejme áno, zavolať políciu, ale opätovne nepotvrdil, že by vyhrážku použil obžalovaný V.. Súd v odôvodnení hodnotenia výpovede poškodeného A. jednoznačne uviedol, že vzhľadom k tomu, že výpovede poškodeného A. sú rozporuplné, preto uveril jeho výpovedi z prípravného konania. Ak súd sa odvoláva na výpoveď poškodeného z prípravného konania, potom nemohol túto výpoveď vyhodnotiť v neprospech obžalovaného V., pretože poškodený v trestnom oznámení zo dňa 6.9.2020 jasne uviedol: „Ja som z tohto správania tých dvoch Rómov nenadobudol obavu o svoj život a zdravie. Mám pred nimi rešpekt, nikdy neviete, čo sa môže stať, ale že by som sa ich bál, to nie. V minulosti som pracoval v „zásahovke Jáger“.

Poškodený A. bol následne vypočutý aj dňa 27.11.2020, kedy opätovne v prípravnom konaní zopakoval, že nemal a ani nenadobudol z toho ich správania dôvodnú obavu o svoj život a zdravie. „ Ja som sa vtedy o seba nebál.“

Podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. konania sa dopustí ten, kto sa inému vyhráža smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu a potresce sa odňatím slobody až na jeden rok.

Ak teda súd vyhodnocoval pri rozhodovaní o vine obžalovaného V. výpoveď poškodeného A. z prípravného konania, vzhľadom na to, že na hlavnom pojednávaní súd konštatoval rozpory v jeho výpovedi, potom nemohol dospieť k záveru, že konaním obžalovaného V. bola naplnená skutková podstata ustanovenia § 360 ods. 1 Tr. zák., pretože sám poškodený A. jednoznačne zotrval, že vyhrážky, ktoré ani nevie, kto adresoval, nevzbudili u neho dôvodnú obavu, že by tieto vyhrážky aj mohli byť uskutočnené.

Keďže chyba v konaní obžalovaného materiálna stránka uvedeného trestného činu, súd v rozpore s objektívnymi dôkazmi nesprávne uznal obžalovaného vinným zo žalovaného trestného činu a konanie obžalovaného V. možno maximálne hodnotiť ako priestupok proti občianskemu spolužitiu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zák. č. 372/1990 Zb.

Súd pri hodnotení dôkazov podľa názoru obhajoby nesprávne a nedôvodne vyhodnotil kamerový záznam, z ktorého jednoznačne vyplýva, že nie je počuť slovné prejavy, či už obžalovaného H., obžalovaného V. a poškodeného A. a zo správania obžalovaného V. na zázname toto nemožno vyhodnotiť tak, ako to uvádza súd v odôvodnení rozsudku a už vonkoncom nie v takom smere, ako uvádza súd, že v tomto smere nie je rozhodujúce subjektívne vyjadrenie poškodeného, či mal alebo nemal obavu z uvedeného konania, ale objektívne posúdenie konania obžalovaných. Takéto vyhodnotenie rozhodnutia je opreté len o domnienku súdu, že skutok sa stal tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti, hoci dôkazy zhromaždené v prípravnom konaní, o ktoré súd predovšetkým opiera svoje rozhodnutie o vine obžalovaného V., túto domnienku nepotvrdzujú, práve naopak jednoznačne vyvracajú.

Z vyššie uvedených dôvodov preto žiada, by krajský súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a následne sám rozhodol podľa § 320 ods. 1 písm. a) Tr. por. tak, že vec postúpi, ak mal tak urobiť už súd prvého stupňa podľa § 280 ods. 2 Tr. por.

Obžalovaný V. H. zahlásené odvolanie proti výroku o treste nezdôvodnil.

Prokurátor sa k odvolaniam obžalovaných V. V. a V. H. písomne nevyjadril.

Verejné zasadnutie pred odvolacím krajským súdom o odvolaniach obžalovaných V. V. a V. H. sa konalo v neprítomnosti obidvoch obžalovaných. Obidvaja obžalovaní boli o termíne verejného zasadnutia upovedomení riadne a včas. Obžalovaný V. V. prostredníctvom obhajcu doručil odvolaciemu súdu písomné prehlásenie s súhlasom zo dňa 17.5.2022 s vykonaním verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. Obžalovaný V. H. pred konaním verejného zasadnutia dňa 17.5.2022 doručil odvolaciemu súdu doklad o práceneschopnosti, avšak bez žiadosti o odročenie verejného zasadnutia na iný termín a zároveň tu absentuje vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav obžalovaného V. H. mu neumožňuje účasť na verejnom zasadnutí bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby. Na verejnom zasadnutí prítomný prokurátor a obhajca obžalovaného V. V. navrhli verejné zasadnutie vykonať v neprítomnosti obžalovaných V. V. a V. H.. Nakoľko nebola pre takýto postup zistená žiadna zákonná prekážka, odvolací krajský súd rozhodol o vykonaní verejného zasadnutia v neprítomnosti obžalovaných V. V. a V. H.. Obžalovaný V. V. mal na verejnom zasadnutí prítomného obhajcu. V rámci konečných návrhov na verejnom zasadnutí prokurátor navrhol odvolania obidvoch obžalovaných zamietnuť ako nedôvodné. Obhajca obžalovaného V. V. v konečnom návrhu navrhol odvolaniu obžalovaného V. V. vyhovieť z dôvodov uvedených v písomne zdôvodnenom odvolaní a zrušiť napadnutý rozsudok a vec postúpiť na prejednanie príslušnému priestupkovému orgánu ako priestupku proti občianskemu spolunažívaniu.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia (obžalovaní V. V. a V. H.) podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytykané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolania podané obžalovanými V. V. a V. H. boli podané oprávnenými osobami, proti výrokom rozhodnutia, proti ktorým sú prípustné, v zákonom stanovenej lehote, avšak nie sú dôvodné.

Odvolanie obžalovaného V. V. smerovalo proti výroku o vine, ako aj proti výroku o treste. Obžalovaný V. V. popiera spáchanie skutku tak, ako bola na neho podaná obžaloba a ako bol uznaný vinným v zmysle podanej obžaloby.

Ohľadne uznania viny odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal v potrebnom rozsahu a zákonným spôsobom, postupoval v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky

odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam. Skutok v napadnutom rozsudku zodpovedá zákonným kritériám vymedzeným v ustanovení § 163 ods. 3 Tr. por. V rámci skutku je konanie obžalovaného súčasne dostatočne konkretizované tak, že toto napĺňa zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. Takto v skutku popísané protiprávne konanie obžalovaného má oporu v dokazovaní vykonanom na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom, ako na to v podrobnostiach a s odkazom na konkrétne vykonané dôkazy poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Obžalovaný V. H. (ktorý na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku), svojou výpoveďou na hlavnom pojednávaní podporil obhajobu obžalovaného V. V., ktorý spáchanie žalovaného skutku popiera. Obžalovaný V. H. sa vyjadril, že V. s tým nemá nič spoločné, poškodenému sa nevyhrážal zabitím, ani ho neudrel. Podľa H. bol to práve poškodený, kto ich začal provokovať, postavil sa, skákal, provokoval. Tak obhajoba obžalovaného V. V., ako aj výpoveď obžalovaného V. H. na hlavnom pojednávaní v prospech obžalovaného V. nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Obžalovaný V. H. mal ako kamarát obžalovaného V. motív vypovedať účelovo nepravdivo v jeho prospech v snahe napomôcť mu zbaviť sa trestnoprávnej zodpovednosti za spáchaný skutok. Aj podľa názoru krajského súdu obžalovaný V. V. je zo spáchania žalovaného skutku usvedčovaný predovšetkým výpoveďou svedka poškodeného A. a kamerovým záznamom udalosti z obchodného centra z doby skutku. Kamerový (obrazový) záznam síce nezachytáva verbálne prejavy osôb zúčastnených na skutku, avšak jedná sa o obrazový záznam, na ktorom je zaznamenané správanie jednotlivých osôb v dobe skutku. Kamerový záznam jednoznačne vyvracia obhajobné tvrdenie, že poškodený mal vyprovokovať tento konflikt, následne ďalej provokoval a skákal. Pokiaľ sa celý incident začal tak, že poškodený žiadal od obžalovaných, aby si nasadili rúška, poškodený si len riadne plnil ako príslušník SBS svoje pracovné povinnosti. Zo záznamu nevyplýva nič také, že poškodený by tak bol vo vzťahu k obžalovaným učinil akýmkoľvek nevhodným, neprimeraným, agresívnym, či provokatívnym spôsobom. Zo záznamu nevyplýva ani nič také, že poškodený by bol ďalej nevhodným spôsobom provokoval obžalovaných, či skákal. Zo záznamu je zrejmé, že to boli práve obžalovaní, kto na oprávnenú požiadavku poškodeného ako príslušníka SBS na nasadenie si rúšok reagovali neprimerane agresívne a začali neprimerane útočiť na osobu poškodeného. Predmetný záznam pritom nepotvrďuje ani tvrdenia obžalovaných, že obžalovaný V. s tým nemal nič spoločné. Zo záznamu nevyplýva žiaden pasívny postoj obžalovaného V. vo vzťahu k poškodenému, ale zo záznamu je zrejmé aktívne zapájanie sa do útokov na osobu poškodeného tak zo strany obžalovaného H., ako aj obžalovaného V. a gestikulácia obžalovaného V. vo vzťahu k poškodenému zjavne prekračuje rámec bežnej, slušnej a pokojnej konverzácie. Obžalovaný V. je zo spáchania skutku usvedčovaný, ako už bolo uvedené vyššie, aj výpoveďou svedka poškodeného Q. A.. Z výpovede svedka poškodeného na hlavnom pojednávaní je zrejmé, že tento sa v úvode snažil svoju pôvodnú výpoveď z prípravného konania zmierniť a zjemniť vo vzťahu k obžalovanému V. (a v tomto ohľade vypovedal inak ako v prípravnom konaní), čo má zjavne svoj pôvod v tom, že obžalovaný V. sa mu bol po skutku ospravedlniť. Zmenu výpovede v tomto smere svedok poškodený na hlavnom pojednávaní zdôvodňoval tým, že v čase výsluchu na polícii mal horúčku. Takéto zdôvodnenie však aj krajský súd nepovažuje za hodnoverné. Svedok poškodený pri výsluchu na polícii neuvádzal nič také, že by nebol schopný vypovedať pre zdravotné problémy (horúčku). Jeho výpoveď v prípravnom konaní je pritom podrobná, logická, vnútorne konzistentná, jednoznačná a nič nenasvedčuje tomu, že počas výsluchu by poškodený bol mal nejaké zdravotné problémy, ktoré by mu bránili riadne vypovedať. Po tom, čo bol svedok poškodený na hlavnom pojednávaní konfrontovaný so svojou výpoveďou z prípravného konania, sa svedok poškodený v konečnom dôsledku vyjadril v tom zmysle, že aj keď teraz nie je si istý, v čase výsluchu na polícii si bol istý, že mu obžalovaný V. povedal, že ho zabije. V rámci výpovede v prípravnom konaní pritom svedok poškodený priebeh skutku popisoval totožne ako v rámci podaného trestného oznámenia. Svedok poškodený podával trestné oznámenie a bol vypočutý v prípravnom konaní v procesnom postavení svedka poškodeného krátko po skutku, kedy mal možnosť pamätať si priebeh skutku aj v detailoch. Výpoveď svedka poškodeného Q. A. pritom podporuje aj kamerový (obrazový) záznam udalosti z doby skutku. U svedka poškodeného Q. A. nebol zistený žiaden motív, pre ktorý by mal nepravdivo vypovedať v neprospech obžalovaných. Svedok poškodený v dobe skutku v dôsledku správania obžalovaných aj privolať na miesto policajnú hliadku. Teda ani krajský súd tu nemá žiadne vážnejšie pochybnosti o vine obžalovaného V. V. tak, ako je táto popísaná v skutku napadnutého rozsudku a ako túto správne ustálil súd prvého stupňa, pričom v tomto smere v podrobnostiach krajský súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje.

Okresný súd po tom, čo dospel k správnym skutkovým zisteniam, následne protiprávne konanie správne právne kvalifikoval ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. Po tom, čo sa obžalovaný V. začal svedkovi poškodenému Q. A. vyhrážať, že ho zabije, že si ho večer nájde a že si ho počká, pri nich prítomný obžalovaný V. H. svedka poškodeného udrél rukou do tváre, ďalej obžalovaný H. poškodenému A. povedal, že ho podreže a následne gestom jednej ruky to predviedol na sebe, poškodenému zopakoval, že ho podreže a gesto tomu zodpovedajúce zopakoval na poškodenom A.. Pokiaľ obžalovaný H. po verbálnej vyhrážke obžalovaného V. zabitím ďalej na poškodeného fyzicky zaútočil, vyhrážal sa mu, že ho podreže, čo aj názorne ukázal na sebe a na poškodenom, obžalovaný V. žiadnym protestným spôsobom nezasiahol vo vzťahu k takémuto správaniu obžalovaného H. a konkludentne sa k tomuto pripojil.

Niet na mieste spochybňovanie právnej kvalifikácie protiprávneho konania ako prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. z dôvodu absencie dôvodnosti obavy poškodeného z vyhrážok obžalovaných. K tomuto krajský súd na úvod vo všeobecnosti uvádza nasledovné:

Objektívna stránka trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. spočíva vo vyhrážaní sa inému smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom, a to takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu.

Následkom je pôsobenie samotnej vyhrážky (ktorá však musí byť vážne mienená, avšak nie z hľadiska úmyslu jej naplnenia, ale z hľadiska úmyslu jej vyslovenia, teda že ju človek chcel vysloviť a mala pôsobiť ako vyhrážka). Zároveň pôsobenie vyhrážky ako následok musí byť taký, že je spôsobilý vzbudiť dôvodnú obavu z naplnenia tejto vyhrážky, resp. nejakej jej varianty. V tejto skutkovej podstate je totiž obligatórnou zložkou objektívnej stránky aj spôsob spáchania trestného činu, ktorý musí byť taký, aby z neho vyplynul obligatórny následok: možnosť vzbudenia dôvodnej obavy (prítom postačí možnosť vzbudenia dôvodnej obavy, netreba, aby táto obava naozaj vznikla, napr. páchatel' so sekerou v ruke beží za poškodeným a vykrikuje, že ho zabije, táto situácia objektívne vzbudzuje obavu, že vyhrážka môže byť naplnená, prítom je irelevantné, že poškodený sa nebojí, pretože je majstrom bojového umenia). Pri vyhrážke je irelevantné, či má byť jej obsah naplnený ihneď po jej vyslovení alebo až v budúcnosti, či už určitej alebo neurčitej.

Vzhľadom na vyššie uvedený výklad a ustálenú súdnu prax, v konkrétnostiach tejto veci, vyhrážky adresované obžalovanými poškodenému s poukazom na ich obsah, okolnosti, za ktorých boli vyslovené, osoby obžalovaných, boli nesporne spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu z ich naplnenia. Tu krajský súd poukazuje na povahu vyhrážok - že ho zabije, že si ho večer nájde, že si ho počká, že ho podreže, ďalej okolnosti, za ktorých boli vyhrážky vyslovené, keď obžalovaný H. v prítomnosti obžalovaného V. po vyslovení vyhrážky na poškodeného aj fyzicky zaútočil, pokiaľ sa ďalej vyhrážal podrezaním, uvedené názorne ukázal na sebe, ako aj na poškodenom, v útoku na poškodeného pokračoval aj po tom, čo tento volal hliadku polície, navyše obidvaja obžalovaní vystupovali agresívne, boli pod vplyvom alkoholu, takto sa voči poškodenému správali z dôvodu, že tento od nich legálne požadoval nasadenie rúšok, po prvotnom verbálnom konflikte s poškodeným sa obžalovaní k tomuto znovu vrátili a ich agresívne správanie sa ešte viac vystupňovalo. Pre vážnosť situácie nasvedčuje aj to, že poškodený počas incidentu s obžalovanými volal políciu (ak by to poškodený bol vyhodnotil ako banálny incident, zaiste by políciu nebol volal), súčasne v súvislosti s incidentom s obžalovanými sa pri poškodenom zastavila aj náhodne okoloidúca pani, ktorá ako cudzí nezainteresovaný človek tiež vnímala vážnosť situácie a poškodeného sa spýtala, či nemá privolať políciu. Z týchto podrobne uvedených dôvodov tu súčasne nemožno ani konštatovať, že by tu bol dôvod na postup podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. a na právnu kvalifikáciu skutku len ako priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. V tejto súvislosti zároveň krajský súd na doplnenie uvádza, že pohnútkou pre takéto protiprávne konanie obžalovaných bolo to, že poškodený si len riadne plnil svoje pracovné povinnosti a od obžalovaných legálne požadoval, aby si nasadili rúška. Zo strany obžalovaných sa jednalo o úmyselné konanie. Nemožno tiež opomenúť osoby obžalovaných a ich kriminálnu minulosť a sklony k násilnému a agresívnemu správaniu.

Z vyššie podrobne uvedených dôvodov potom ani krajský súd nemal žiadne vážnejšie pochybnosti o spáchaní žalovaného skutku a právne kvalifikovaného ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. obžalovaným V. V.. Skutočnosť, že obžalovaný V. V. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda

aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Obžalovaný V. H. na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania žalovaného skutku podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. (odvolanie podal len čo do výroku o treste). Krajský súd po preskúmaní predloženého spisu primárne zistil, že procesný postup súdu prvého stupňa, ktorý predchádzal napadnutému výroku o treste, bol vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam Trestného poriadku. S ohľadom k tomu, že obžalovaný V. H. na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa urobil vyhlásenie o priznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolací súd preskúmal zákonnosť postupu okresného súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o prijatí vyhlásenia obžalovaného. Zistil, že v tomto smere konal súd prvého stupňa správne a neporušil žiadne procesné ustanovenie. Obžalovaný dal vyhlásením o vine dostatočne najavo, že žiadnym spôsobom nenamieta skutkové a právne závery obžaloby. Priznanie viny bolo teda súdom prvého stupňa prijaté v súlade so zákonom a stalo sa nemenným.

Pokiaľ ide o uloženie trestu obžalovaným V. V. a V. H. za spáchanú trestnú činnosť, okresný súd ohľadne uloženia trestu obžalovaným vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu.

Pri určení druhu a výmery trestu obžalovaným okresný súd správne zohľadnil zásady ukladania trestov a ďalej prihliadol najmä na kritériá uvedené v § 34 ods. 1 a 4 Tr. zák., teda prihliadal na záujmy spoločnosti a obžalovaných, na skutočnosti týkajúce sa spôsobu spáchania činu, jeho následku, zavinenia, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na pomery a možnosti nápravy obžalovaných. U obžalovaného V. H. správne okresný súd zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák. (obžalovaný sa priznal k spáchaniu trestného činu a jeho spáchanie úprimne oľutoval) a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. (obžalovaný už bol odsúdený pre spáchanie trestného činu). Pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností u obžalovaného predstavuje 1:1 a u obžalovaného prichádzalo do úvahy ukladanie trestu odňatia slobody až na 1 rok. U obžalovaného V. V. okresný súd správne nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť a zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. (obžalovaný už bol odsúdený pre spáchanie trestného činu). Pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností u obžalovaného predstavuje 0:1 a pri prevahe priťažujúcich okolností správne u tohto obžalovaného okresný súd trest ukladal s použitím § 38 ods. 4 Tr. zák. a pri zvýšenej dolnej hranici trestnej sadzby trestu odňatia slobody o jednu tretinu u obžalovaného prichádzalo do úvahy ukladanie trestu odňatia slobody na 4 mesiace až 1 rok. Okresný súd ďalej u obžalovaných ako spolupáchateľov správne prihliadol na mieru účasti jednotlivých obžalovaných na spáchaní skutku. Aj krajský súd je názoru, že u obidvoch obžalovaných zásadám a kritériám ukladania trestov, ako aj účelu trestu zodpovedá uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody a to vzhľadom na ich kriminálnu minulosť, ako táto vyplýva z odpisu z registra trestov na obžalovaných, pričom u obžalovaného V. H. je ešte potrebné osobitne dať do pozornosti, že obžalovaný sa tohto žalovaného skutku dopustil krátko po prepustení z posledného výkonu trestu odňatia slobody dňa 4.11.2019 (vo veci odsúdenia Okresným súdom Poprad, sp.zn. 0T/31/2019) a obžalovaný V. V. sa žalovaného skutku dopustil počas plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia v konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/42/2019 (čo pri spáchaní tejto úmyselnej trestnej činnosti v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia aj vylučuje možnosť opätovného uloženia trestu odňatia slobody s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu). V súvislosti s ukladáním trestov obžalovaným nemožno tiež opomenúť povahu tejto spáchanej trestnej činnosti úmyselným konaním obžalovaných. S poukazom na kriminálnu minulosť obžalovaných (početné odsúdenia), spáchanie trestnej činnosti obžalovaným H. krátko po predchádzajúcom výkone trestu odňatia slobody a obžalovaným V. v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia pre inú predchádzajúcu trestnú činnosť a tiež s prihliadnutím na povahu tejto trestnej činnosti, pohnútku (incident vznikol preto, lebo poškodený od obžalovaných ako príslušník SBS oprávnenne požadoval nasadenie rúšok) a úmyselný spôsob jej spáchania, u obžalovaných okresný súd správne trest ukladal v druhej polovici zákonom určenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody. Obžalovaný V. V. má síce menej záznamov v odpise z registra trestov a bol to práve obžalovaný V. H., ktorý na poškodeného zaútočil aj fyzicky. Obžalovaný V. V. však nemá žiadnu poľahčujúcu okolnosť a prevažujú u neho okolnosti priťažujúce. Obžalovaný V. H. učinil vyhlásenie o vine a je u neho jedna poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák. (priznanie a úprimné oľutovanie spáchania trestnej činnosti). Vzhľadom na uvedené potom stavu veci a zákonu zodpovedalo uloženie trestu odňatia slobody obžalovanému V. V. vo výmere 10 mesiacov a obžalovanému V. H. vo výmere 9 mesiacov. Takto uložené tresty zodpovedajú u obžalovaných zásadám individuálnej a generálnej prevencie, účelu

trestu u obžalovaných a sú objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti. Okresný súd správne obžalovaných na výkon trestu odňatia slobody za splnenia zákonných podmienok podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. por. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko obidvaja obžalovaní v posledných desiatich rokoch pred spáchaním skutku boli vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Senát rozhodol pomerom hlasov 3 za a 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.